

ידיים מלוכלכות

כלל מישפטי עתיק אומר: "מי שבא אל בית המישפט לבקש צדק, ידיו חייבות להיות נקיות!" אותו כלל חל על ממשלה, הבאה אל עמה ותובעת ממנו קורבנות. אולם ידיה של ממשלת ישראל, שהטילה השבוע על הציבור את עול "המדיניות הכלכלית החדשה", אינן נקיות.

ידיה מנוהמות בכתמי השחיתות, הביזבז, אי-הצדק ואי-השוויון. מצצה נחושה. אפשר רק לתמוה על עוות-המצח של ראשי ה"מיסד והכלכלה" המעיים והתיף מוסר לאדם העובד, בעורם שקועים עד מעל לראש בשערוריות של ספסרות נאלצת, ביזבזו מונומנטלי וחיופי על נוכלים אנטי-שלמוני. שערוריה רודפת שערוריה, שחיתות נחשפת על גבי שחיתות, אנשי הצמרת של הממשלה והכלכלה מעורבים בהן אישית — אך אותם אנשים עצמם באים אל האיש העובד ותובעים ממנו קורבנות.

אכן, מצה נחושה. כספי האזרחים הושקעו בבנק ארץ-ישראל בריטניה, עסק ספסרי פרוטקציונרי. נגיד הבנק הממלכתי, כלביה-שמירה של הכלכלה הישראלית, זרק את הדולרים היקרים של המדינה לתוך בור זה. הוא, שהיה אחראי לפיקוח על בנקים, פרש את חסותו על בנק מפוקפק זה, והניח לו לגלוש לעסקים שחורים.

עכשיו זורקת המדינה מאות מיליונים לירות כדי לתקן את הנזק. את החשבון מציגים לאורה. הוא צריך להוריד את רמת-מחייטו.

חשבונות שחורים. בעלי-הפרוטקציה המקורבים ביותר לשלטון ניהלו את החברה לישראל.

אלה השקיעו מיליונים של דולרים בעסקי השחורים של מלך הספרים, איש המאפי"ה הבינלאומית ואיש הצמרת הישראלית, אלוף המפד"ל ושותף מסא"י, ירדס של שרי האוצר והדתות: הדוקטור טיבור רוזנבאום.

מיליונים הועברו לחברות-המירמה האלמוניות בבירת הכלכלה הישראלית, ואדון. איש בצמרת ישראל לא ידע, כביכול. פינחס ספיר לא ידע. הוא לא הכיר כלל את רוזנבאום ואת מיכאל צור. ראשי האוצר לא ידעו. רואי-החשבונות לא ידעו.

ובינתיים נעלמו המיליונים. ממשלת ישראל עוסקת באופן קדחתני בגיוס מיליונים נוספים להצלת הבנק הספסרי של הנוכל הבינלאומי, כדי להגן על אנטי-צמרת ישראלים שהפקידו שם כסף שהור. איש מן האחראים לא נעצר ואינו יושב בכלא. המנהלים, האחראים, עורכי-הדין, רואי-החשבון, חותמי המאזנים הכוזבים והתשקפים הכוזבים — כולם מתהלכים חופשי, בעלים בעמם.

המיליונים של צי"ם נזרקו לאותו בור. כמה ממנהלי צי"ם פתחו לעצמם חשבונות פרטיים בבנקים זרים.

את החשבון מציגים לאורה. הוא צריך להוריד את רמת-מחייטו.

סרסורים של ר.ב. אך מכל השערוריות המרוששות את האזרח הישראלי וה-אוכלות את שכר עמלו, אין אף אחת המגיעה לקרסוליה של שערוריית הדור, שנתגלתה בימים אלה.

מדינת ישראל עומדת על נפשה. כל אורה מתנתק מביתו ומפרנסתו כדי לשרת במילואים. מיטב הבנים מחרפים את נפשם מדי יום, ואלפים עוללים ליפול בכל עת בהתחדש המלחמה.

עתה מתברר שבנים אלה טסים במטוסים שעליהם התעשרו סרסורים ישראליים. הם מפעילים ציוד שממנו התעשרו הסרוטקציונרים. הם עלולים להתג ליד כלי-נשק שהזמינו ראשי מערכת-הביטחון אצל עצמם. לטובת עצמם. הטובים לטיס, הטובים יותר מקבלים קמסיון על מטוסים.

אלופים הזמינו ציוד מחברות, וכעבור יום הפכו לנציגי החברות האלה. פקידים בכירים התמו על הזמנות של מאות מיליונים. התפטר, והפכו מקבלי-אחוזים אצל מקבלי ההזמנות.

מכל גילויי הריקבון, זהו הגילוי המחריד ביותר. הסרטן מתפשט בגוף הלאומי. אין אבר שאינו נגוע.

אין שכר לעמל. יש עמלה על נשק. העם מקין דם כדי לשלם עבורו. והנה, מכל לירה המנוכה משכרו של עובד למען מטרה זו, הולכים כמה אחוזים במישורין לכיסו של סרסור ישראלי. שאינו נוקף אצבע.

את החשבון מציגים לאורה. הוא צריך להוריד את רמת-מחייטו. שחיתות של מיליארדים. פאם שמעו הדיבורים על ההתעשרות הקלה של יחידים כדמגוגיה, ההכמים שאלו: אם תבוסל התעשרות זו, מה זה יעזור? זהו לכל היותר עניין מוסרי, אבל לא כלכלי.

כיום ברור כי ממדי השחיתות והביזבז הגיעו מזמן לסכומים כלכליים — למי? ליארדים. על משרות שחיתות אלה, ועל הרבה אחרות שטרם נתגלו או שכבר נשכחו, מוציאה המדינה מיליארדים של לירות — מיליארדים המנוכים עתה מן הסובסידיות למיצרי-יטור, שגבלים נכלא האורה בביתו בשבת, ומנעו ממנו להינשף בעולם, בעוד שזונות צעירים אינם יכולים לחלום על שיכון, שלא לדבר על מכונית צנועה. ממשלה המעזה להטיל עול כזה על האזרח, מבלי שדאגה תחילה לשים בכלא את עשרות הנוכלים, הנגבים, הרמאים, הנגידים והפקידים שביזבזו את כספי המדינה — ממשלה כזאת ידיה מלוכלכות.

מכוננות לכל מנהל. המדיניות הכלכלית החדשה נושאת על פרצופה את תווי הפנים של ממשלה זאת, של ממשלה כזאת.

אין ספק, דרושה מדיניות חדשה. דרושים קורבנות. הורוכוח אינו על הצורך במדיניות ובקורבנות, אלא על המטרה הסוציאלית של המדיניות ועל חלוקת הקורבנות.

המטרה כאן ברורה למטרה. העול מוטל על האיש העובד, על האורה העמל. השכיר והעצמאי. הכל נתפר כך כמי שלא יפגע המעמד הבכיר של עשירים ופרוטקציונרים, עסקנים בכירים ופקידים בכירים, "המעמד החדש" השולט בישראל.

שום ישראלי הגון לא יוכל עוד לנסוע לחוץ-לארץ. אבל אלפי בני "המעמד החדש" יסעו כאוות נפשם, למען המדינה, למען המיפלאגה, למען המגנבות, למען הסוכנות, למען ההסתדרות, למען הייצוא, או סתם על חשבון אצל.

הבנוין עלה בצורה מסהרת. אורה נרמל לא יוכל עוד להרשות לעצמו לנסוע לטיול בחיק הטבע, אפילו הנסיעה לעבודה במכונית הפכה בלתי-אפשרית. אבל אין זה מטריד את השבים, חברי-הכנסת, מנהלי המיפעלים ואלפי הפרוטקציונרים האחרים. הם ימשיכו לנסוע על-חשבון המדינה, במכונית של החכרה הממשלתית, המיפלאגה, הסוכנות.

וכן לאורך כל הקו. מי ששייך למעמד הפרוטקציונרים, כל זה אינו נוגע לו. כל השאר — נגזר עליהם להוריד את רמת-המחייט, לקבל תמורת עמל הוגן ומאמץ הוגן את המחית שמקבל עמיתו באירופה. שלא לדבר על ארצות-הברית.

האם ימשיכו נוכלים לנהל את משק המדינה? האם ימשיכו סרסורים לקבל קומסיון על מכשירי-המוות? האם יוסיפו להיבנות הווילות בסביבה על חשבון הביר צורנים בסניג וברמת-הגולן? האם יוסיפו בני "המעמד החדש" למלא את מיסעדות הפאר ומלונות-הפאר? האם ימשיכו להדק את תגורות-הבטיחות במטוסים, בעוד הם קוראים לכל שאר בני-העם להדק את תגורות-המיכנסים? האם תבצע הממשלה אף את הפרורמה הקטנה ביותר במנגנונה המנופח והבלתי-יעיל? התשובות יזועות לכל.

שר-האוצר דבינוביץ עם מיליון מאי

העשירים

אשתו, לאה, לא היססה לבחור את הרהי" טים הטובים ביותר, לאחר שהשיגה הבטחת מתנת-דיירוט מן התורם. עכשיו, בבית מפואר וליד מערכת-היטוט יקרה, הוא מטיף יחד עם זנבר כי יש להדק את החגורה. שני אלה מסמלים יותר מכל את מה שקרה למדינת ישראל. על המדינה הש" לטטה כנופית ספסרים וסוחרים קטנים. כל מה שמעניין אותם הוא כיצד להגביר את טובתם ותועלתם האישית. הם מכוונים ומנהלים את המדיניות הכלכלית של המדינה בהתאם לצרכיהם הפרטיים.

המעמד החדש

דיקה קצרה של תוכנית העושק הכלכלית החדשה מוכיחה זאת בבירור. הצעד המרכזי שנעשה הוא פיתוח הלי"י.

כל פיתוח פוגע בכל מי שהכי נפגם קבועה, ומועיק לבעלי-החון. אין הפיחות פוגע ברוב העצמאיים וכמנהלים. אלה קובעים לעצמם את גובה הכנסתם. אין הוא פוגע ביד בכחנמות חברי-הכנסת, הפקידות הכבירה, השרים. אלה קובעים לי עצמם חוצאות שאינן מבוקרות על-ידי איש.

חבר ועדת הכספים של הכנסת מקבל מדי-חדש כ-3000 לירות להוצאות בצורות שונות. בלי צורך בהגשת קבלות, נוסף על המשכורת, שר ופקיד בכיר וכל מנהל-חברה חותם לעצמו אישורים על כל סכום שיוציא. שיכבה זאת היא המעמד הקובע בישר ראל. הפקידות המנהלית הבכירה, שאינה יודעת מה פירוש מחסור במשהו, היא אוכלת בכל מיסעדה שתמצא, מקבלת אחוקת-רכב מלאה, נוסעת לחו"ל בלי לשלם מס-נסיעות.

המעמד החדש הזה, השולט בישראל, סירב לקבל את הצעת חברי-הכנסת אהרון אפרת, שהציע ביטול הספרים ממסי נסיעות ופקידים הנוסעים לחו"ל — וכאלה יש 35 אלף בונה. ועדת-הכספים של הכנסת, אישרה כיום הראשון השבוע את העקאת מסי-הנסיעות, סירבה לבטל את הפטור לעצמה ולשאר חברי הכנסת והספסרות השלטת בישרי ראל.

אותו מעמד חדש, התובע עתה מן העובדים לוותר על תוספת-היוקר המגיעה להם בגלל המחסור בכסף באוצר, העלה בדממה את הוצאות-הרכב המתורלות לי-

ביום בו נכנסה תוכנית העושק החדשה של הממשלה לפעולה, ביום הראשון השבוע, החל להתברר בבית המישפט המחוזי בתל-אביב דיון בבקשה כי נגיד בנק ישראל משה זנבר, יחזיר לבנק לפיתוח-התעשייה דירה שקיבל מן הבנק בתנאי מתנה (עת עבר להיות נגיד בבנק ישראל), וכן כי הוא, אישית ולא הבנק, ישלמו לאוצר את מיסיה-הכנסה על טובות-ההנאה שקיבל מן הבנק. זנבר, אשר הגה ויצר את המיתון הכלי כלי בשנת 1966, והוא היום השליט הכלי כלי של ישראל ואדריכל הפיחות ותוכנית העושק הכלכלית החדשה, לא היסס אף לרגע לקבל מן הבנק לפיתוח-התעשייה סיצויים בגובה 100 אלף לירות, אחרי שעבד בבנק רק 40 חודשים בהצויי משרה בלבד. הוא לא היסס אף לרגע לקנות מן הבנק דירה וחצי ברחוב פינקס בתל-אביב, במחיר של 150 אלף לירות, למרות שערכה אז היה לפחות כפול. היום מטיף זנבר להידוק החגורה על כרסו אחרים, כאשר את כרסו מילא מכספי הציבור דרך "הבנק לפיתוח התעשייה".

הדוגמה של רבין

ביום הראשון בערב, נוכח התגובות החריפות של התמונים, הניע ראשי-הממשלה יצחק רבין בנאום לאומה ברדיו ובטלוויזיה, בחקתו את ה"נאומים ליד האח" של הנשיא האמריקאי פנקלין רווולט. ניסה להסביר לישראלים עד כמה חשוב להדק את החגורה, להוריד את רמת-החיים כדי לממן את צרכי הביטחון הגדלים והולכים, וכן בגלל ההתייקרויות בחו"ל. הוא קרא לכל אורה לתת דוגמה אישית, ואמר כי על כל אחד לתת ידו למאמץ.

רבין עצמו שכח לשלם מסי-הכנסה על הכנסותיו מהופעותיו כי מרצה בארצות-הברית, הכנסות הן נאמדות ביותר מ-100 אלף דולר בכמה שנים.

הוא הוזמן להרצאות בתוקף היותו שרי רירי ישראל, החי ועושה לעצמו שם בכספי משלס-המיסים. את הכנסותיו מן ההרצאות גרף לכיסו, בניכוי אחוזים לאמרגן הירישימי שהיה לו, ואשר גבה 1500 דולר בעד הופעה בבירמינגהם, וסכום גבוה יותר בעד הופעה בחתונה. כשחזר ארצה, קנה לעצמו דירת-גג בנווה-אביבים, ריהט אותה במערכת-רהיטים יקרה שלקח לעצמו כמתנה מאחד מגדולי התורמים למגבית בארצות-הברית.